

The Holy See

PAPA FRANJO

OPĆA AUDIJENCIJA

Trg sv. Petra
Srijeda, 8. svibnja 2024.

[Multimedia]

U tekstu koji slijedi uključeni su i nepročitani dijelovi koje se također donosi kao da su izgovoreni.

Mane i vrline. 18. Nada

Draga braćo i sestre!

U posljednjoj katehezi počeli smo razmišljati o bogoslovnim krepostima. Tri su: vjera, nada i ljubav. Prošli puta smo razmišljali o vjeri, danas je red na nadi.

„Ufanje (nada) je bogoslovna krepost po kojoj čeznemo za nebeskim kraljevstvom i vječnim životom kao za svojom srećom, stavljajući svoje pouzdanje u Kristova obećanja i oslanjajući se ne na svoje sile, nego na pomoć milosti Duha Svetoga“ (*Katekizam Katoličke Crkve*, br. 1817). Te nam riječi potvrđuju da je nada odgovor dan našem srcu kad se u nama rađa apsolutno pitanje: „Što će biti sa mnom? Koji je cilj ovog putovanja? Kakva sudbina čeka ovaj svijet?“

Svi znamo da negativan odgovor na ta pitanja izaziva tugu. Ako putovanje kroz ovaj život nema smisla, ako je na početku i na kraju ništavilo, pitamo se zašto bismo uopće trebali hodati: otud se

rađa čovjekov očaj, osjećaj uzaludnosti svega. I mnogi bi se mogli pobuniti: „Trudio sam se biti krepostan, biti mudar, pravedan, jak, umjeren. Bio sam čak vjernik, vjernica... Koja korist od sve te moje borbe ako sve završava ovdje?“ Ako nema nade, svim ostalim vrlinama prijeti opasnost da se rasprše i pretvore u prah i pepeo. Ako ne postoji neka budućnost u koju se možemo uzdati, neki svijetli obzor, ne bi preostalo drugo nego zaključiti da je krepost beskoristan trud i napor. „Samo kada se sa sigurnošću zna da će budućnost imati pozitivan ishod, i sadašnji se trenutak lakše živi“, govorio je Benedikt XVI. (Enc. *Spe salvi*, 2).

Kršćanin ne stječe nadu vlastitom zaslugom. Ako vjeruje u budućnost, to je zato što je Krist umro i uskrsnuo i darovao nam svoga Duha. „Otkupljenje nam je, naime, dano u smislu da nam je dana nada, pouzdana nada, zahvaljujući kojoj se možemo lakše nositi sa sadašnjošću“ (*ondje*, 1). U tome smislu, da još jednom ponovimo, mi kažemo da je nada bogoslovna krepost: ne dolazi od nas, nije tvrdoglavost u koju želimo sami sebe uvjeriti, nego je to dar koji dolazi izravno od Boga.

Mnoge sumnjičave kršćane, koji se nisu bili potpuno preporodili za nadu, Pavao postavlja pred logiku kršćanskog iskustva: „ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera vaša, još ste u grijesima. Onda i oni koji usnuše u Kristu, propadoše. Ako se samo u ovom životu u Krista ufamo, najbjedniji smo od svih ljudi“ (*1 Kor 15, 17-19*). Kao da želi reći ovo: ako vjeruješ u Kristovo uskrsnuće, sa sigurnošću znaš da nijedan poraz i nijedna smrt nisu zauvijek. Ali ako ne vjeruješ u Kristovo uskrsnuće, tada je sve uzalud, pa čak i samo propovijedanje apostolâ.

Nada je krepost o koju se često ogrješujemo: u našim krivim nostalgijama, u našim melankolijama, kad mislim da su sretni trenuci iz prošlosti zauvijek pokopani. Griješimo protiv nade kad klonemo pred našim grijesima, zaboravljajući da je Bog milosrdan i veći od našega srca. Ne zaboravimo to, braćo i sestre, Bog sve oprašta, Bog oprašta uvijek. Mi smo ti koji se umaramo tražiti oprost. Ali ne zaboravimo nikada ovu istinu: Bog sve oprašta, Bog oprašta uvijek. Griješimo protiv nade kad klonemo pred našim grijesima; griješimo protiv nade kad u nama jesen briše proljeće; kad Božja ljubav prestane biti vječna vatra i nemamo hrabrosti donositi odluke koje nas obvezuju za čitav život.

Današnjem je svijetu ta kršćanska krepost silno potrebna! Svijet treba nadu, kao što silno treba strpljivost, krepost koja ide rame uz rame s nadom. Strpljivi ljudi su tkalci dobra. Uporno žele mir, i premda su neki u žurbi i htjeli bi sve i odmah, strpljivost ima sposobnost čekanja. I kad su mnogi oko njih podlegli razočaranju, oni koji su oduhovljeni nadom i strpljivi kadri su prebroditi i najtamnije noći. Nada i strpljivost idu zajedno.

Nada je krepost onoga koji ima mlado srce; i godine tu ne igraju nikakvu ulogu. Jer ima i starijih osoba iz čijih očiju izbija svjetlo, koji žive stalnu napetost prema budućnosti. Sjetimo se ono dvoje staraca iz Evanđelja, Šimuna i Ane: nisu se nikada umorili čekati i doživjeli su da je kraj njihova ovozemaljskog putovanja blagoslovljen susretom s Mesijom, kojeg su prepoznali u Isusu, kojega su njegovi roditelji donijeli u Hram. Kamo sreća da tako i s nama bude! Da se nakon dugog

putovanja, pošto odložimo torbu i štap, naše srce ispuni nikad ranije doživljenom radošću te i mi uzmognemo uskliknuti: „Sad otpuštaš slugu svojega, Gospodaru, po riječi svojoj, u miru! *Ta vidješe oči moje spasenje tvoje, koje si pripremio pred licem svih naroda: svjetlost na prosvjetljenje naroda, slavu puka svoga izraelskoga*“ (Lk 2, 29-32).

Braćo i sestre, idimo naprijed i tražimo milost da imamo nadu, nadu sa strpljivošću. Uvijek gledati na onaj konačni susret; uvijek misliti na to da je Gospodin blizu, da nikada, baš nikada smrt neće pobijediti! Idimo naprijed i molimo Gospodina da nam udijeli tu veliku krepost nade, praćenu strpljivošću. Hvala.

Pozdrav poljskim vjericima

Od srca pozdravljam Poljake. Danas slavite svetkovinu svetoga Stanislava, biskupa i mučenika, zaštitnika svoje domovine. Sveti Ivan Pavao II. za njega je napisao da je s neba sudjelovao u patnjama i nadama vašeg naroda, podupirući njegov opstanak posebno za vrijeme Drugog svjetskog rata. Neka sveti Stanislav svojim zagovorom izmoli i danas dar mira u Europi i cijelom svijetu, osobito u Ukrajini i na Bliskom istoku. Od srca vas blagoslivljam.

U sklopu pozdrava talijanskim vjericima

[...] Danas Crkva uzdiže molitvu „Prošnje“ Gospi od Krunice u Pompejima. Pozivam sve da se utječu Marijinu zagovoru da Gospodin udijeli mir čitavome svijetu, posebno dragoj i napaćenoj Ukrajini, Palestini i Izraelu, kao i Mjanmaru. Našoj Majci posebno povjeravam mlade, bolesne, starije osobe i mladence koji su danas ovdje prisutni i pozivam sve da u ovom mjesecu svibnju prepoznaju vrijednost molitve svete krunice.

Svima moj blagoslov!